

ส่วนที่ 1

บริบท แนวโน้ม และสถานการณ์ของพื้นที่ที่มีผลต่อการส่งเสริมการเรียนรู้

ข้อมูลทั่วไปจังหวัดแพร่

ประวัติจังหวัดแพร่

เมืองแพร่ เป็นเมืองโบราณสร้างมาช้านานแล้วตั้งแต่อดีตกาล แต่ยังไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัดว่าสร้างขึ้นในสมัยใดและใครเป็นผู้สร้าง เมืองแพร่เป็นเมืองที่ไม่มีประวัติของตนเองจารึกไว้ในที่ใดๆ โดยเฉพาะนอกจากปรากฏในตำนานพงศาวดาร และจารึกของเมืองอื่น ๆ บ้างเพียงเล็กน้อย จากการศึกษาค้นคว้าและตรวจสอบหลักฐานจากตำนานเมืองเหนือพงศาวดารโยนกและศิลาจารึก พ่อขุนรามคำแหงเมืองแพร่คาดว่าสร้างยุคเดียวกับกรุงสุโขทัย เชียงใหม่ ลำพูน พะเยา น่าน เมืองแพร่มีชื่อเรียกกันหลายอย่างตำนานเมืองเหนือเรียกว่า “พลนคร” หรือ “เมืองพล” ดังปรากฏในตำนานสร้างพระธาตุลำปางหลวงว่า “เบื้องหน้าแต่นั้นนานมา ยังมีพระยาสามนตราราชองค์หนึ่ง เสวยราชสมบัติ ในพลรัฐนครอันมีในทีใกล้กันกับลัมภกัปะปนนคร (ลำปาง) นี้ทราบว่สารีรพระธาตุพระพุทธรเจ้า มีในลัมภกัปะปนนครก็ปรารถนาจะใคร่ได้” ในสมัยขอมเรืองอำนาจราว พ.ศ. 1470 – 1560 นั้น พระนางจามเทวีได้แผ่อำนาจเข้าครอบครองดินแดนในเขตลานนาได้เปลี่ยนชื่อเมืองในเขตลานนาเป็นภาษาเขมร เช่น ลำพูนเป็นหริภุญไชย น่านเป็นนันทบุรี เมืองแพร่เป็นโกศยานคร หรือนครโกศย ชื่อที่ปรากฏในศิลาจารึก พ่อขุนรามคำแหงเรียกว่า “เมืองพล” และได้กลายเสียงตามหลักภาษาศาสตร์เป็น “แพร่” ชาวเมืองนิยมออกเสียงว่า “แป้”

คำขวัญประจำจังหวัดแพร่

“หม้อห้อม ไม้สัก ถิ่นรักพระลอ ซอแฮศรีเมือง ลือเลื่องแพะเมืองผี คนแพร่นี้ใจงาม”

ตราประจำจังหวัดแพร่

ตราประจำจังหวัดแพร่เป็นรูปม้ายืน และมีโบราณสถานที่สำคัญของจังหวัดแพร่คือพระธาตุช่อแฮ ประกอบอยู่บนหลังม้า

ธงจังหวัดแพร่

ธงพื้นสีน้ำตาล - แดง แบ่งตามแนวตั้ง ตรงกลางเป็นรูปวัดพระธาตุช่อแฮ

ต้นไม้ประจำจังหวัดแพร่

ต้นยมหิน มีลำต้นตรง สูงประมาณ 15 – 25 เมตร เปลือกนอกมีสีน้ำตาลถึงสีน้ำตาลดำ ใบประกอบแบบขนนก ปลายคี่ ยาวประมาณ 30 – 50 เซนติเมตร มีใบย่อยที่ออกตรงข้ามกัน 4 – 10 คู่ และที่ปลายก้านอีก 1 ใบ ดอกมีลักษณะเป็นช่อมีกลิ่นหอม มียาวยาว 1.5 เซนติเมตร ผลเป็นแบบแห้ง มีเปลือกแข็ง สีน้ำตาลรูปทรงแบบไข่ ขนาดยาว 2.5 – 5.0 เซนติเมตร เมื่อแก่จะมีสีดำ เมล็ดมีลักษณะแบบเป็นแผ่นบางๆ สีน้ำตาล

สภาพทางภูมิศาสตร์

พื้นที่จังหวัดแพร่ล้อมรอบด้วยภูเขาทั้ง 4 ทิศ พื้นที่ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 80 เป็นภูเขาที่มีพื้นที่ราบเพียงร้อยละ 20 โดยลาดเอียงไปทางทิศใต้ตามแนวไหลของแม่น้ำยมคล้ายกันกระทะ พื้นที่ราบของจังหวัดจะอยู่ระหว่างหุบเขามีสองแปลงใหญ่ คือ ที่ราบบริเวณพื้นที่อำเภอร้องกวาง อำเภอเมืองแพร่ อำเภอสูงเม่น และอำเภอเด่นชัย และอีกแปลงคือ บริเวณที่ตั้งอำเภอลองและอำเภอวังชิ้น ซึ่งที่ราบดังกล่าวใช้เป็นที่อยู่อาศัยและทำการเกษตร

ลักษณะภูมิอากาศ

จังหวัดแพร่จัดอยู่ในลักษณะแบบฝนเมืองร้อนเฉพาะฤดูหรือแบบทุ่งหญ้าเมืองร้อน (Tropical Savanna) บริเวณดังกล่าวอยู่ในเขตร่องอากาศเขตร้อน (Intertropical Convergence Zone) ปริมาณและการกระจายของฝนจะได้รับอิทธิพลจากลมมรสุม 2 ประเภท คือ สมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ทำให้มีฝนตกชุก และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือที่นำเอาอากาศหนาวและแห้งแล้งจากประเทศจีนมาปกคลุมทั่วบริเวณภาคเหนือของประเทศไทยนอกจากนี้ลักษณะพื้นที่ของจังหวัดแพร่เป็นแอ่ง คล้ายกันกระทะและลักษณะภูมิประเทศเป็นภูเขาจึงทำให้สภาพอากาศแตกต่างกันมากลักษณะภูมิอากาศของจังหวัดแพร่แบ่งเป็น 3 ฤดูกาล

ฤดูหนาว	เริ่มประมาณกลางเดือนตุลาคมถึงกลางเดือนกุมภาพันธ์
ฤดูร้อน	เริ่มประมาณกลางเดือนกุมภาพันธ์ถึงกลางเดือนพฤษภาคม
ฤดูฝน	เริ่มประมาณกลางเดือนพฤษภาคมถึงกลางเดือนตุลาคม

สถานที่ตั้ง อาณาเขต

จังหวัดแพร่เป็น 1 ใน 17 จังหวัดภาคเหนือของประเทศไทย ตั้งอยู่ระหว่างเส้นรุ้งเหนือที่ 14.70 ถึง 18.44 องศา กับเส้นแวงที่ 99.58 ถึง 100.32 องศา อยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ 155 เมตร อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครตามทางหลวง หมายเลข 11 และ 101 ประมาณ 551 กิโลเมตร และทางรถไฟ 550 กิโลเมตร (ถึงสถานีรถไฟเด่นชัย) มีเนื้อที่ประมาณ 6,538.59 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 4,086,625 ไร่ และมีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียง ได้แก่

ทิศเหนือ เขตอำเภอสองและอำเภอร่องวาง ติดต่อกับ จังหวัดลำปาง น่าน และพะเยา
ทิศตะวันออก เขตอำเภอเมืองแพร่และอำเภอร่องวาง ติดต่อกับ จังหวัดน่านและอุตรดิตถ์
ทิศใต้ เขตอำเภอเด่นชัยและอำเภอวังชิ้น ต่อกับ จังหวัดอุตรดิตถ์และสุโขทัย
ทิศตะวันตก เขตอำเภอสอง อำเภอลอง และอำเภอวังชิ้น ติดต่อกับ จังหวัดลำปาง

แผนที่และแสดงอาณาเขตจังหวัดแพร่

ข้อมูลพื้นฐาน สำนักงานส่งเสริมการเรียนรู้ประจำจังหวัดแพร่ วิสัยทัศน์

ประชาชนจังหวัดแพร่ได้รับการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตที่มีคุณภาพ มีทักษะที่จำเป็น
ในศตวรรษที่ 21 เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้สู่ชุมชนเข้มแข็งอย่างยั่งยืนบนพื้นฐานความพอเพียง

พันธกิจ

1. ส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้ของประชาชนทุกช่วงวัยอย่างหลากหลาย เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต
ของประชาชน
2. พัฒนาระบบและกลไกการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่น เปิดกว้าง สามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ และบริการการ
เรียนรู้ได้หลายช่องทางที่เชื่อมโยงกันได้
3. ส่งเสริมและสนับสนุนการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อเพิ่มคุณภาพ และประสิทธิภาพ
ของการจัดการเรียนรู้
4. พัฒนาระบบบริหารจัดการภายใต้หลักธรรมาภิบาลและเสริมสร้างสมรรถนะของบุคลากร
ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้สามารถขับเคลื่อนการส่งเสริมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. ส่งเสริมและพัฒนาความร่วมมือกับภาคีเครือข่ายทุกระดับเพื่อขับเคลื่อนสังคมแห่งการเรียนรู้
อย่างมีประสิทธิภาพ

เป้าประสงค์

1. ประชาชนทุกช่วงวัยได้รับโอกาสในการเรียนรู้ตลอดชีวิต การเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง และ
การเรียนรู้เพื่อคุณวุฒิตามระดับอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ สามารถยกระดับคุณภาพชีวิตของตนเอง และ
ปรับตัวให้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลง

2. สถานศึกษามีหลักสูตรสื่อวัตกรรมการเรียนรู้ วิธีการจัดการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผล
ในรูปแบบที่หลากหลาย สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน สอดคล้องกับความต้องการเรียนรู้และวิธีการ
เรียนรู้ของผู้เรียน

3. สถานศึกษาและหน่วยจัดการเรียนรู้ พัฒนาและนำนวัตกรรมหรือรูปแบบการจัดการเรียนรู้ใหม่ ๆ
ที่ใช้เทคโนโลยีมาใช้ในการเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ในพื้นที่

4. สถานศึกษาและหน่วยจัดการเรียนรู้มีการบริหารจัดการที่ทันสมัยเป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล
สามารถใช้ข้อมูลในการบริหาร ตัดสินใจ และประเมินผลการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. สถานศึกษาและหน่วยจัดการเรียนรู้มีการขับเคลื่อนความร่วมมือในการระดมทรัพยากร และ
นวัตกรรม จากภาคีเครือข่ายพร้อมยกระดับคุณภาพและการจัดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

จำนวนบุคลากรในสังกัดสำนักงานส่งเสริมการเรียนรู้ประจำจังหวัดแพร่

สำนักงานส่งเสริมการเรียนรู้ประจำจังหวัดแพร่ เป็นหน่วยงานทางการศึกษา และมีสถานะ
เป็นผู้บังคับบัญชาสถานศึกษาในจังหวัด โดยมีบุคลากรแบ่งตามประเภทดังนี้ (ข้อมูล ณ วันที่ 9 ตุลาคม 2568)

1.	ผู้บริหารการศึกษา	จำนวน	2	คน
2.	ผู้บริหารสถานศึกษา	จำนวน	4	คน
3.	ข้าราชการครู	จำนวน	15	คน
4.	บุคลากรทางการศึกษาอื่น ตามมาตรา 38 ค. (2)	จำนวน	2	คน
5.	ลูกจ้างประจำ	จำนวน	1	คน
6.	พนักงานราชการ			
6.1	ตำแหน่ง ศูนย์การเรียนรู้ชุมชนชาวไทยภูเขา “แม่ฟ้าหลวง”	จำนวน	11	คน
6.2	ตำแหน่ง ครูศูนย์การเรียนรู้	จำนวน	93	คน
6.3	ตำแหน่ง บรรณารักษ์	จำนวน	2	คน
6.4	ตำแหน่ง นักจัดการงานทั่วไป	จำนวน	3	คน
6.5	ตำแหน่ง นักวิชาการการศึกษา	จำนวน	2	คน
6.6	ตำแหน่ง นักวิชาการพัสดุ	จำนวน	1	คน
6.7	ตำแหน่ง นักวิเคราะห์นโยบายและแผน	จำนวน	1	คน
6.8	ตำแหน่ง นักวิชาการเงินและบัญชี	จำนวน	2	คน
6.9	ตำแหน่ง นักเทคโนโลยีสารสนเทศ	จำนวน	1	คน
6.10	ตำแหน่ง นิติกร	จำนวน	1	คน

	6.11	ตำแหน่ง เจ้าพนักงานห้องสมุด	จำนวน	1	คน
7.	จ้างเหมาบริการบุคคลภายนอกปฏิบัติงาน				
	7.1	ตำแหน่ง ครูครช.	จำนวน	2	คน
	7.2	ตำแหน่ง ครูผู้สอนคนพิการ	จำนวน	1	คน
	7.3	ตำแหน่ง บรรณารักษ์	จำนวน	6	คน
	7.4	ตำแหน่ง พนักงานขับรถยนต์ราชการ	จำนวน	2	คน
	7.5	ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล	จำนวน	5	คน
	7.6	ตำแหน่ง พนักงานบริการ	จำนวน	8	คน
	7.7	ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย	จำนวน	2	คน
	7.8	ตำแหน่ง นักวิชาการศึกษา	จำนวน	6	คน
	7.9	ตำแหน่ง นักวิชาการพัสดุ	จำนวน	1	คน
	7.10	ตำแหน่ง นักวิเคราะห์นโยบายและแผน	จำนวน	1	คน
	7.11	ตำแหน่ง นักจัดการงานทั่วไป	จำนวน	1	คน
รวมบุคลากรทั้งสิ้น			จำนวน	177	คน

รายชื่อสถานศึกษา			
ที่	ชื่อสถานศึกษา	ผู้อำนวยการสถานศึกษา	จำนวน ศกร.ตำบล (แห่ง)
1.	สกร.ระดับอำเภอเมืองแพร่	นางสาวเสาวนีย์ ชาพิณพงศ์	20
2.	สกร.ระดับอำเภอเด่นชัย	-	5
3.	สกร.ระดับอำเภอร้องกวาง	นางสาวชฎาพร ชันติวรพันธ์	11
4.	สกร.ระดับอำเภอลอง	-	9
5.	สกร.ระดับอำเภอวังชิ้น	-	7
6.	สกร.ระดับอำเภอสอง	นางมาลัย ขอนดอก	8
7.	สกร.ระดับอำเภอสูงเม่น	-	12
8.	สกร.ระดับอำเภอหนองม่วงไข่	นายธีรวุฒิ วั่งแก้ว	6
รวม			78 (แห่ง)

จำนวนนักศึกษา

สถานศึกษา	จำนวนนักศึกษา (คน)			
	ภาคเรียนที่ 2/2567	รวม	ภาคเรียนที่ 1/2568	รวม

	ประถม ศึกษา	มัธยม ศึกษา ตอนต้น	มัธยม ศึกษา ตอนปลาย		ประถม ศึกษา	มัธยม ศึกษา ตอนต้น	มัธยม ศึกษา ตอนปลาย	
สกร. ระดับอำเภอเมืองแพร่	281	487	683	1,451	276	502	710	1,488
สกร. ระดับอำเภอสองแคว	63	254	403	720	56	286	401	743
สกร. ระดับอำเภอเด่นชัย	106	198	250	554	96	146	297	539
สกร. ระดับอำเภอสอง	98	168	317	583	93	162	329	584
สกร. ระดับอำเภอลอง	43	198	349	590	39	200	343	582
สกร. ระดับอำเภอ.หนองม่วงไข่	65	121	180	366	64	132	169	365
สกร. ระดับอำเภอร้องกวาง	89	277	442	808	83	273	437	793
สกร. ระดับอำเภอวังชิ้น	53	173	263	489	45	152	302	499
รวม	798	1,876	2,887	5,561	752	1,853	2,988	5,593

ด้านเศรษฐกิจ

เศรษฐกิจภาพรวมจังหวัดแพร่

สภาพเศรษฐกิจโดยรวมของจังหวัดแพร่ สำนักงานคลังจังหวัดแพร่ ได้ประมาณการเศรษฐกิจของจังหวัดแพร่ ไตรมาสที่ 1 (มกราคม - มีนาคม 2568) คาดว่าจะขยายตัวร้อยละ 0.4 จากด้านการผลิตและการใช้จ่ายภายในจังหวัดขยายตัวตามจำนวนนักท่องเที่ยว ปริมาณการใช้ไฟฟ้าภาคบริการ การจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มหมวดโรงแรมและภัตตาคาร และภาษีมูลค่าเพิ่มหมวดขนส่ง ขยายปลีก เนื่องจากเศรษฐกิจโดยรวมของจังหวัดแพร่ กำลังฟื้นตัวอย่างต่อเนื่อง นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว และมีการพักค้างในจังหวัดแพร่เพิ่มขึ้น ประกอบกับด้านการลงทุนภาคเอกชนกลับมาขยายตัวจากพื้นที่ขออนุญาตก่อสร้าง และมีการขอสินเชื่อเพื่อการลงทุนที่เพิ่มขึ้น ส่งผลให้รายได้จากการลงทุนภาคเอกชนปรับตัวดีขึ้น

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดแพร่ (Gross provincial product) ผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดแพร่ ณ ราคาคงที่ในจังหวัด ประจำปีไตรมาสที่ 1 (มกราคม - มีนาคม 2568) เท่ากับ 31,228 ล้านบาท (ข้อมูล GPP ที่แสดงเป็นการใช้ข้อมูลการประมาณการของปี 2567 เนื่องจาก GPP จากสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจฯ มีรายงานถึงปี 2565) เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นจากปี 2566 ที่ผ่านมา 106 ล้านบาท สำหรับสาขาอุตสาหกรรมที่สำคัญ 5 อันดับแรก ได้แก่ (1) เกษตรกรรม การป่าไม้ และการประมง (ร้อยละ 19.3 ของ GPP) (2) การศึกษา (ร้อยละ 14 ของ GPP) (3) การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์และจักรยายนต์ (ร้อยละ 11.0 ของ GPP) (4) อุตสาหกรรมการผลิต (ร้อยละ 10.4 ของ GPP) และ (5) การบริหารราชการ การป้องกันประเทศ และการประกันสังคมภาคบังคับ (ร้อยละ 9.4 ของ GPP) ส่วนผลิตภัณฑ์จังหวัดแพร่ต่อหัว (GPP Per capita) เท่ากับ 83,158 บาทต่อคนต่อปี และผลิตภาพแรงงานจังหวัดในปี 2567 เท่ากับ 159,709 บาทต่อคนต่อปี เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา 5,378 บาท โดยปี 2566 มีผลิตภาพแรงงานอยู่ที่ 154,331 บาทต่อคนต่อปี

สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดแพร่

1. สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นอุทยานแห่งชาติ เช่น อุทยานแห่งชาติดอยผาหลวง อุทยานแห่งชาติแม่ยม อุทยานแห่งชาติเวียงโกศัยวนอุทยานแพะเมืองผี

2. สถานที่ท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติเช่น น้ำตกห้วยโรง แก่งหลวง ภูเขาหินปะการัง บ่อน้ำร้อนแม่จอก น้ำตกแม่เกิงหลวง แก่งเสือเต้น ถ้ำผานางคอย น้ำตกแม่คอย น้ำตกห้วยมุ่น ถ้ำเอราวัณ สวนป่าผาละลาย ดงสักงาม สวนหินมหาธาตุ หล่มดั่ง และน้ำตกแม่แคม เป็นต้น

3. สถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ เช่น วัดพระธาตุช่อแฮ วัดพระบาทมิ่งเมืองวรวิหาร วัดหลวง วัดพระนอน วัดพระธาตุสุโทนมงคลคีรี วัดพระธาตุจอมแจ้ง บ้านวงศ์บุรี บ้านประทับใจ (บ้านเสาร้อยต้น) พระธาตุพระลอ พระธาตุปูแจ พระธาตุ ดอยเล็ง วัดพระธาตุเนิ้ง เสาหลักเมืองจังหวัดแพร่ วัดถ้ำผาตั้ง พิพิธภัณฑสถาน (บ้านฝ้าย) อนุสาวรีย์พระยาไชยบูรณ์ วัดสระบ่อแก้ว คุ้มเจ้าหลวง

4. สถานที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตร เช่น ศูนย์วิจัยพืชสวนแพร่ สวนอ้อมทอง บ้านนาตอง อ่างเก็บน้ำแม่ถาง อ่างเก็บน้ำแม่มาน หมู่บ้านทุ่งโฮ้งชมการย้อมผ้าหม้อฮ่อมของจังหวัดแพร่ และหมู่บ้านทอผ้าตีนจก

5. สถานที่ท่องเที่ยวโดยชุมชน เช่น บ้านนาตอง บ้านนาคุดา บ้านไทร้อย บ้านทุ่งโฮ้ง บ้านถิ่น แหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในการพัฒนา แหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ เช่น สวนเกษตรอินทรีย์ น้ำพุร้อน เป็นต้น เนื่องจากจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาเยี่ยมชมเยือนในจังหวัดแพร่ มีอัตราการเพิ่มมากขึ้นในทุก ๆ ปี อีกทั้งนักท่องเที่ยวในปัจจุบันมุ่งเน้นและให้ความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อการสร้างความยั่งยืนให้แก่ทรัพยากรธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม นักท่องเที่ยวเสาะแสวงหา “ความจริงแท้” เอกลักษณ์หรืออัตลักษณ์ของพื้นที่นั้น ๆ ต้องการมีส่วนร่วมในการได้ลงมือทำเพื่อสร้างสรรค์ความยั่งยืน เช่น การเรียนรู้วิถีชีวิต การเป็นเกษตรกร การชิม/รับประทานพืชผักและผลไม้ท้องถิ่นซึ่งรูปแบบของ การท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นการสร้างประสบการณ์ที่มีคุณค่าให้กับนักท่องเที่ยว อีกทั้ง อาจยังสามารถสร้างแรงบันดาลใจ (Inspiration) ในการใช้ชีวิตและสร้างอาชีพในอนาคตให้แก่นักท่องเที่ยวได้

ชุมชนการท่องเที่ยววิถี

ชุมชนท่องเที่ยว OTOP นวัตวิถี ที่ยังคงมีอัตลักษณ์ วิถีชีวิตที่ยังคงดงามรวมถึงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น จุดชมวิวดพระธาตุดอยเล็ง จุดชมวิวดอยผาอิงหมอก วนอุทยานแพะเมืองผี และพระธาตุช่อแฮพระธาตุประจำปีเกิดปีชวาล และในจังหวัดยังมีสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่ง

1) บ้านดอนทราย อำเภอลอง จังหวัดแพร่ ดินแดนแห่งตำนานเมืองแพร่แห่งระเบิดเกิดที่เมืองลอง ขึ้นชื่อเรื่องขนมจีนน้ำย้อย หรือจะเป็นผ้าทอ ทั้งผ้าทอกะเหรี่ยง ผ้าทอตีนจก

2) บ้านทุ่งศรี อำเภอร่องวาง จังหวัดแพร่ หมู่บ้านที่ทุ่งนากว้างอยู่กลางชุมชน และมีกิจกรรมที่น่าสนใจเช่น สอนการเลี้ยงวัวด้วยสูตรอาหารที่ได้มาจากพืชผักที่เหลือและนำมาทำเป็นน้ำหมักไว้ผสมอาหารให้กับวัว การทำตุ่ง การรีไซเคิลจากของเหลือใช้ให้กลับมาใช้ได้อีกครั้ง

3) บ้านถิ่น อำเภอมืองแพร่ จังหวัดแพร่ โดดเด่นด้านวัฒนธรรม ซึ่งคนในชุมชนสืบเชื้อสายมาจากสิบสองปันนาซึ่งอยู่ในจีนแผ่นดินใหญ่ ทำให้มีภาษาและการพูดที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง มีอาหารที่มีความแตกต่างออกไปเช่น หน่อโอ ที่เป็นอาหารของชาวล้านนาในอดีต ที่ยังคงสืบทอดกันมา และมีที่ท่องเที่ยวรวมไปถึงวัดในชุมชน ที่มีความสำคัญอีกด้วย

4) บ้านพระหลวง อำเภอสูงเม่น จังหวัดแพร่ เป็นชุมชนที่มีความเป็นมาเก่าแก่ มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์จำนวนมาก โดยมีศูนย์รวมใจคือพระธาตุเนิ้งซึ่งมีลักษณะเอียง และมีเรื่องราววิถีชุมชนที่น่าสนใจอีกหลายอย่าง ทั้งเรื่องการทำเฟอร์นิเจอร์ไม้สักฝีมือเชิงช่างที่สืบทอดกันมานานนับร้อยปี และวิถีชีวิตวัฒนธรรมที่น่าสนใจ

5) บ้านนาคูหา อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่ มีสาหร่ายที่ขึ้นชื่อ คือ เต่า สาหร่ายน้ำจืด ที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ที่คนในชุมชนได้นำมาทำเป็นอาหาร และของทานเล่น และมีวัดที่มีความสวยงามที่ตั้งอยู่ในหุบเขา เช่น วัดนาคูหา และวัดพระธาตุอินแขวน

6) บ้านปางจั่น อำเภอวังชิ้น จังหวัดแพร่ มีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น อ่างเก็บน้ำแม่อาจ และผาไต่แม่อาจ เป็นจุดชมวิวและค้างแรม ในชุมชนมีกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น การย้อมสีผ้าจากเปลือกไม้ธรรมชาติ

สถานการณ์การมีงานทำและการว่างงาน

การมีงานทำ จังหวัดแพร่ มีผู้มีงานทำ จำนวน 196,565 คน คิดเป็นร้อยละ 64.61 ของประชากรอายุ 15 ขึ้นไป โดยแบ่งเป็นเพศชาย 106,434 คน (ร้อยละ 54.15) และเพศหญิง 90,131 คน (ร้อยละ 45.85) พบว่าทำงานในภาคการเกษตรกรรม 58,989 คน (ร้อยละ 30.01) ทำงานนอกภาคการเกษตร จำนวน 137,576 คน (ร้อยละ 69.99) ซึ่งผู้ทำงานนอกภาคการเกษตร ส่วนใหญ่จะทำงานในอุตสาหกรรมประเภทการขายส่งและ การขายปลีก การซ่อมยานยนต์ จำนวน 35,550 คน (ร้อยละ 18.09) รองลงมา คือ อุตสาหกรรมการผลิต จำนวน 30,849 คน (ร้อยละ 15.69) และการบริหารราชการ การป้องกันประเทศ และการประกันสังคม จำนวน 15,152 คน (ร้อยละ 7.71)

การว่างงาน จังหวัดแพร่ มีผู้ว่างงาน จำนวน 2,097 คน หรือมีอัตราการว่างงาน ร้อยละ 1.05

ด้านสังคมและวัฒนธรรม

การศึกษา

จังหวัดแพร่ แบ่งเขตการปกครองเป็น 8 อำเภอ มีสถานศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนในการจัดการเรียนการสอนระดับปฐมวัย ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับอาชีวศึกษา และระดับอุดมศึกษา รวมถึงสถานศึกษานอกระบบ โดยมีรายละเอียดจำนวนผู้เรียนจำแนกตามสังกัด ดังนี้

สังกัด	จำนวนนักเรียน/นักศึกษา (คน)
1. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	32,142
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาแพร่ เขต 1	9,974
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาแพร่ เขต 2	8,661
- สำนักงานเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษาแพร่	13,507
2. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	6,570
3. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน	9,161
4. สำนักงานส่งเสริมการเรียนรู้ประจำจังหวัดแพร่	5,593
สังกัด	จำนวนนักเรียน/นักศึกษา (คน)
5. สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ	1,029

6. สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดแพร่	620
7. กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม	2,154
8. สำนักงานส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดแพร่	9,205
- ท้องถิ่นจังหวัดแพร่	2,194
- เทศบาลเมืองแพร่	2,545
- องค์การบริหารส่วนจังหวัดแพร่	723
- ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก	3,743
9. สถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข	307
รวม	66,781

วัฒนธรรมของพื้นที่

ชุดประจำถิ่น

ชุดประจำถิ่นแพร่ที่สำคัญคือ ชุดหม้อห้อม ซึ่งเป็นเครื่องแต่งกายผ้าฝ้ายย้อมครามสีน้ำเงิน หรือ ดำมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว นอกจากนี้ ผ้าที่ใช้ทำชุดพื้นเมืองแพร่คือ ผ้าลายดอกสัก ที่มีลายดอกไม้ 5 กลีบ 6 เกสร ได้รับแรงบันดาลใจจากต้นสัก

ประเพณีและงานประจำปี

ประเพณีและงานประจำปีที่สำคัญของจังหวัดแพร่ ได้แก่ ประเพณีไหว้พระธาตุช่อแฮ เมืองแพร่แห่ตุงหลวง ซึ่งจัดขึ้นเป็นประจำทุกปีในช่วงเดือนมีนาคม เพื่อถวายสักการะพระธาตุช่อแฮ และแห่ตุงหลวง นอกจากนี้ยังมี ประเพณีกำฟ้าไทยพวน ซึ่งจัดขึ้นในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ และ งานแอ่วสงกรานต์น้ำใจเมืองแม่ ในช่วงเดือนเมษายน รวมถึงประเพณีที่เกี่ยวข้องกับการทำบุญตามพระพุทธศาสนา เช่น งานพื้นฮีตฮอยเป็งปืด และประเพณีตานก๋วยสลาก

ภูมิปัญญาท้องถิ่น

ภูมิปัญญาท้องถิ่น ของ จังหวัดแพร่ ที่มีชื่อเสียงที่สุดคือ ผ้าหม้อห้อม ซึ่งเป็นผ้าสีครามจากต้นห้อม (หรือคราม) ที่พัฒนามาจากภูมิปัญญาการย้อมสีธรรมชาติของชาวไทพวน นอกจากนี้ยังมี ภูมิปัญญาด้านอื่นๆ เช่น ผ้าตีนจกเมืองลอง, การทำสุราพื้นบ้าน, ผลิตภัณฑ์และเครื่องใช้จากไม้สัก, หัตถกรรมเครื่องเหล็กจากบ่อเหล็กเมืองลอง, และภูมิปัญญาด้าน อาหารท้องถิ่น เช่น ขนมจีนน้ำย้อย และสาหร่ายเทา

ภาษาถิ่น

ภาษาถิ่นของจังหวัดแพร่ คือ ภาษาไทยถิ่นเหนือ หรือ ภาษาคำเมือง ซึ่งเป็นกลุ่มภาษาไทยที่มีความสำคัญ มีลักษณะพิเศษคือมีโทนเสียงที่ทำให้ความหมายของคำแตกต่างกันไป ภาษาถิ่นแพร่ มีสำเนียงที่โดดเด่นคือ มีความห้วน ไว และกระชับ มากที่สุดในภาษาถิ่นเหนือ และมีคำศัพท์เฉพาะบางคำที่ใช้ในจังหวัดแพร่เท่านั้น เช่น "ไย" แทนคำว่า "พี่สาว"

สินค้าประจำถิ่น

สินค้าประจำท้องถิ่นจังหวัดแพร่ ได้แก่ ผ้าหม้อห้อม เสื้อผ้าสีน้ำเงินที่ขึ้นชื่อ, ผลิตภัณฑ์จากไม้สัก เช่น งานแกะสลักและของตกแต่ง, สุรากลั่นชุมชน เช่น เหล้าเดือนห้าสะเอียบ, ผ้าตีนจก จากอำเภอลอง, และ

ผลผลิตทางการเกษตร เช่น ส้มเขียวหวาน และ ส้มโอขาวน้ำผึ้งเมืองลอง นอกจากนี้ยังมีผลิตภัณฑ์แปรรูป อีกรวมหลาย เช่น อาหารแปรรูป และผลิตภัณฑ์จักสาน

อาหารประจำถิ่น

อาหารประจำถิ่นของจังหวัดแพร่ ได้แก่ ขนมเส้นน้ำใส ซึ่งเป็นเอกลักษณ์สำคัญของเมืองแพร่ นิยมทานกับน้ำซุ้กระดูกหมูใสเข้มข้น ใสหมูสับและเลือดหมู นอกจากนี้ยังมี ลาบแพร่ ซึ่งเป็นลาบหมูรสชาติ เป็นเอกลักษณ์ น้ำพริกน้ำปู ที่มีรสเค็มหอม และขนมหวานต่างๆ เช่น ขนมหม่าแตง รวมถึงอาหารพื้นถิ่น จากชุมชนต่าง ๆ เช่น ไข่ป๋ามของชุมชนบ้านถิ่น

ลักษณะทางสังคม

ลักษณะทางสังคมจะขึ้นอยู่กับกลุ่มของประชากร กระจายไปตามสภาพทางภูมิศาสตร์ แบ่งชาติพันธุ์ได้เป็น 9 กลุ่มใหญ่ ๆ ดังนี้

1. ไทลื้อ บ้านถิ่นไตลื้อ จังหวัดแพร่ ชาวไตลื้อบ้านถิ่น สันนิษฐานว่าได้อพยพมาจากบ้านถิ่น ในแคว้นสิบสองปันนา ซึ่งอยู่ในจีนแผ่นดินใหญ่ในปัจจุบัน จากประวัติวัดทั่วประเทศบันทึกว่าวัดถิ่นใน ตั้งเมื่อพ.ศ. 2332 หลังจากที่ชาวไตลื้อ ได้อพยพหนีสงครามมาทางเมืองโกศัย เรียกตัวเองว่าเป็นคนบ้านถิ่นตาม สถานที่ที่เคยอยู่ที่เมืองเชียงรุ่งแคว้นสิบสองปันนา

2. ไทพวน ชาวไทพวน บ้านทุ่งโฮ้ง เดิมอาศัยอยู่ที่เมืองพวน ประเทศลาว เมืองพวนเป็นเมืองโบราณ เก่าแก่ ที่สร้างโดยขุนเจ็ดเมือง เคยตกเป็นเมืองขึ้นของหลวงพระบาง มีเจ้าขมพู เป็นกษัตริย์องค์ที่ 43

3. ไทใหญ่ ชาวไทใหญ่และชาวพม่าที่เข้ามาตั้งหลักแหล่งชุมชนในเมืองแพร่ เริ่มเข้ามาอยู่เมืองแพร่ ในยุคแรกในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 3 และเข้ามาเพิ่มมากยิ่งขึ้น ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 โดยเข้ามาเพื่อติดต่อค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้า และเป็นลูกจ้างทำไม้ในบริษัทป่าไม้ของชาวอังกฤษ ที่ได้รับการสัมปทานการทำไม้ในเมืองแพร่

4. ไทยวน มีถิ่นฐานเดิมอยู่ที่เมืองโยนกเชียงแสนเป็นส่วนใหญ่ ต่อมาได้สถาปนาเมือง “นพบุรีศรีนคร พิงค์เชียงใหม่” เป็นราชธานีกลุ่มคนไทยวนหรือคนไตได้กระจายอยู่ในภูมิภาคที่เรียกว่าอาณาจักรล้านนา อาศัยอยู่ในเขต จังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง น่าน และแพร่

5. กะเหรี่ยง เป็นชาวกะเหรี่ยงที่มีประเพณีที่ทำสืบทอดกันมา ยังคงมีพิธีกรรมและความเชื่อให้ยึดถือ ปฏิบัติ พิธีมัดมือเรียกขวัญ พิธีกรรมยกเหล่า และยังมีความเชื่อเรื่องผีและพิธีกรรมเลี้ยงผีในงานมงคลต่าง ๆ

6. ม้ง เป็นชาวเขาที่ได้อพยพมาจากประเทศลาวและพม่าเข้าสู่ประเทศไทยมาได้มีการเดินเท้า จากจังหวัดเลยมายังมาอาศัยอยู่ที่บ้านแม่แรม อำเภอสอง จังหวัดแพร่ ลักษณะบ้านม้งจะเป็นบ้าน ติดพื้นดิน

7. อาข่า อพยพมาจากประเทศพม่าแคว้นเชียงตุงเข้าสู่ประเทศไทยเนื่องจากปัญหาด้านการเมือง ในอดีตตั้งถิ่นฐานอยู่ที่จังหวัดเชียงราย และได้มีการย้ายจากเชียงราย มาอาศัยอยู่ที่บ้านแม่พริ้ว อำเภอสอง จังหวัดแพร่

8. อิมปี่ อาศัยอยู่ที่ บ้านดง ตำบลสวนเขื่อน อำเภอเมือง จังหวัดแพร่ เป็นชนพื้นเมืองที่อพยพมาจากสิบสองปันนา ได้ถูกต้อนมาหลังจากสิ้นศึกสงคราม มีการปักหลักตั้งถิ่นฐานกันที่นี่ร่วมกันและให้กำเนิดลูกหลานชาวอิมปี่สืบต่อกันมา

9. มลาปรีหรือตองเหลือง อาศัยอยู่ที่ บ้านบุญยืน อำเภอร้องกวาง จังหวัดแพร่ เป็นชาวเขาที่อาศัยและหากินตามป่าอยู่กันเป็นครอบครัวและกระจายกันออกไปในพื้นที่ป่า อาศัยการล่าสัตว์เพื่อนำมาเป็นอาหารและอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่หากิน และจะย้ายที่อยู่อาศัยไปเมื่ออาหารบริเวณที่อยู่อาศัยนั้นหมดลง

ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ข้อมูลการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต

ปัจจุบันการใช้งานอินเทอร์เน็ตของคนไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ประเทศไทยติดอันดับต้น ๆ ของโลกในเรื่องระยะเวลาที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่อวัน โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 8 ชั่วโมง 27 นาทีต่อวัน ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยทั่วโลกที่ 6 ชั่วโมง 38 นาที ปัจจัยสำคัญที่ทำให้การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตของคนไทยทำได้ง่ายขึ้น ได้แก่ ราคาสมาทโฟนที่ถูกลง ความนิยมของการใช้โซเชียลมีเดียอย่าง TikTok และพฤติกรรมการซื้อ ของออนไลน์ที่เพิ่มขึ้น ซึ่งทำให้ผู้บริโภคเชื่อมต่อกับโลกดิจิทัลตลอดเวลา ในประเทศไทย มือถือเป็นอุปกรณ์หลักในการใช้อินเทอร์เน็ต โดยคิดเป็น 63.3% ของเวลาทั้งหมด ขณะที่คอมพิวเตอร์คิดเป็น 36.7% ซึ่งสะท้อนถึงพฤติกรรมที่นิยมใช้อินเทอร์เน็ตผ่านมือถือมากขึ้น ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีสัดส่วนผู้ซื้อสินค้าออนไลน์รายสัปดาห์สูงที่สุดในโลก 69.2% ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตอายุ 16 ปีขึ้นไปซื้อของออนไลน์ทุกสัปดาห์

ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ข้อมูลระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของจังหวัดแพร่ พบว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2561 - 2565 มีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในปี พ.ศ. 2563 คิดเป็นร้อยละ 79.64 ในปี พ.ศ. 2564 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 81.3 และในปีพ.ศ. 2565 คิดเป็นร้อยละ 80.56 โดยจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีแนวโน้มว่ามีการขยายตัวเพิ่มขึ้น อยู่ในระดับร้อยละ 80.00 ขึ้นไป แสดงให้เห็นว่า ประชาชนมีความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลออนไลน์เพิ่มขึ้น

ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

สภาพทางภูมิศาสตร์

พื้นที่จังหวัดแพร่ล้อมรอบด้วยภูเขาทั้ง 4 ทิศ พื้นที่ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 80 เป็นภูเขาที่มีพื้นที่ราบเพียงร้อยละ 20 โดยลาดเอียงไปทางทิศใต้ตามแนวไหลของแม่น้ำยมคล้ายกันกระทะ พื้นที่ราบของจังหวัดจะอยู่ระหว่างหุบเขามีสอง 2 แปลงใหญ่ คือ ที่ราบบริเวณพื้นที่อำเภอร้องกวาง อำเภอเมืองแพร่ อำเภอสูงเม่น และอำเภอเด่นชัย และอีกแปลงคือ บริเวณที่ตั้งอำเภอลองและอำเภอวังชัน ซึ่งที่ราบดังกล่าวใช้เป็นที่อยู่อาศัยและทำการเกษตร

ลักษณะภูมิอากาศ

จังหวัดแพร่จัดอยู่ในลักษณะแบบฝนเมืองร้อนเฉพาะฤดูหรือแบบทุ่งหญ้าเมืองร้อน (Tropical Savanna) บริเวณดังกล่าวอยู่ในเขตร่องอากาศเขตร้อน (Intertropical Convergence Zone) ปริมาณและการกระจายของฝนจะได้รับอิทธิพลจากลมมรสุม 2 ประเภท คือ สมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ทำให้มีฝนตกชุก และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือที่นำเอาอากาศหนาวและแห้งแล้งจากประเทศจีน มาปกคลุมทั่วบริเวณภาคเหนือของประเทศไทยนอกจากนี้ลักษณะพื้นที่ของจังหวัดแพร่เป็นแอ่ง คล้ายกัน กระทั่งและลักษณะภูมิประเทศเป็นภูเขาจึงทำให้สภาพอากาศแตกต่างกันมากลักษณะภูมิอากาศของจังหวัดแพร่ แบ่งเป็น 3 ฤดูกาล

ฤดูหนาว	เริ่มประมาณกลางเดือนตุลาคมถึงกลางเดือนกุมภาพันธ์
ฤดูร้อน	เริ่มประมาณกลางเดือนกุมภาพันธ์ถึงกลางเดือนพฤษภาคม
ฤดูฝน	เริ่มประมาณกลางเดือนพฤษภาคมถึงกลางเดือนตุลาคม

สถานที่ตั้ง อาณาเขต

จังหวัดแพร่เป็น 1 ใน 17 จังหวัดภาคเหนือของประเทศไทย ตั้งอยู่ระหว่างเส้นรุ้งเหนือที่ 14.70 ถึง 18.44 องศา กับเส้นแวงที่ 99.58 ถึง 100.32 องศา อยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ 155 เมตร อยู่ห่างจากรุงเทพมหานครตามทางหลวง หมายเลข 11 และ 101 ประมาณ 551 กิโลเมตร และทางรถไฟ 550 กิโลเมตร (ถึงสถานีรถไฟเด่นชัย) มีเนื้อที่ประมาณ 6,538.59 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 4,086,625 ไร่ และมีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียง ได้แก่

- ทิศเหนือ เขตอำเภอสองและอำเภอร้องกวาง ติดต่อกับ จังหวัดลำปาง น่าน และพะเยา
- ทิศตะวันออก เขตอำเภอมืองแพร่และอำเภอร้องกวาง ติดต่อกับ จังหวัดน่านและอุตรดิตถ์
- ทิศใต้ เขตอำเภอด่านซ้ายและอำเภอวังชิ้น ติดต่อกับ จังหวัดอุตรดิตถ์และสุโขทัย
- ทิศตะวันตก เขตอำเภอสอง อำเภอลอง และอำเภอวังชิ้น ติดต่อกับ จังหวัดลำปาง

แหล่งน้ำ

จังหวัดแพร่มีพื้นที่เป้าหมายการจัดที่ดินทำกินให้ชุมชนในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ ในพื้นที่ลุ่มน้ำ ชั้นที่ 3,4,5 ก่อนมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2541 จำนวน 110,603 ไร่ ได้ดำเนินการสำรวจ และกำหนดพื้นที่เป้าหมายปี 2560 – 2564 จำนวน 24 แห่ง (23 ป่า) เนื้อที่เป้าหมายจำนวน 42,055 ไร่ สามารถดำเนินการได้ 35,760 ไร่ 2 งาน 29 ตารางวา โดยได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์แล้ว 5 ป่า ยังคงอยู่ระหว่าง การออกใบอนุญาต จำนวน 19 ป่า และเมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2565 โครงการจัดที่ดินทำกินให้ชุมชนตามนโยบายรัฐบาล(คทช.)จังหวัดแพร่ ได้มีมติเห็นชอบพื้นที่เป้าหมาย เพื่อดำเนินการจัดที่ดินทำกินให้ชุมชนตามนโยบายรัฐบาลเพิ่มเติมจำนวน 18 ป่า เนื้อที่ 32,809-3-47 ไร่ ผู้ครอบครอง 5,625 ราย จำนวน 7,870 แปลง และดำเนินการรายงานให้คณะอนุกรรมการจัดที่ดิน และกรมป่าไม้ทราบแล้ว

ทรัพยากรน้ำ

จังหวัดแพร่ มีแม่น้ำยมเป็นแม่น้ำสายหลักที่ไหลผ่านจังหวัดแพร่ มีระยะทางยาวประมาณ 280 กม. ประชาชนส่วนใหญ่อาศัยน้ำจากแม่น้ำยมในการทำเกษตรกรรม และกิจการอื่น ๆ โดยเฉพาะพื้นที่รับบริเวณสองฝั่งแม่น้ำ พื้นที่เกษตรกรรมที่อาศัยน้ำจากแม่น้ำยมส่วนใหญ่อยู่ในเขตความรับผิดชอบของโครงการส่งน้ำ

และบำรุงรักษาแม่ยม ซึ่งมีฝายทดน้ำขนาดใหญ่คือ ฝายแม่ยม ทดน้ำเข้าสู่คลองฝ่งซ้ายและฝ่งขวาครอบคลุมพื้นที่อำเภอสองอำเภอหนองม่วงไข่อำเภอเมืองอำเภอสูงเม่น และอำเภอเด่นชัย

ทรัพยากรป่าไม้

จังหวัดแพร่มีพื้นที่ทั้งหมด 4,052,064.05 ไร่ ซึ่งในปี พ.ศ. 2565 จังหวัดมีพื้นที่ป่า จำนวน 2,629,789.57 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 64.90 ของพื้นที่ทั้งหมด ซึ่งมีพื้นที่ป่าไม้ครอบคลุม เพิ่มจากปี พ.ศ. 2564 จำนวน 5,447.35 คิดเป็นร้อยละ 0.21